

ΡΟΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' εννιάκοντα
και χιούρα 'στον ποίχει γρόσα.

Εικοστή Νοεμβρίου και τρίτη,
κι' ο καθένας θριάμβους κηρύττει.

Δέκατον κι' όνδον μετρούντες χρόνον
'στὴν γῆν, έδρεύομεν τὸν Παρθενώνων.

Εβδομήντα κι' έπτά κι' επτακόσια,
και μετά κάθε στρουγγα πεινώσα.

Νέα νικητήρια και συλλυπητήρια.

Πως και ποιους ν' πρωτοφάλης ;
ἀνομήσωμεν τὴ κλῆ
νέας έλογης μεγάλης,
πού καθείς γελᾷ και κλαίει.

'Αναστάνει τὴν πατρίδα
σανιδῶν έλογή . . .
δὲν ἀπέμεινε σανίδα
και κουδούνι σὲ τραγί.

Σὲ πλατείαι, σὲ κεντύναι,
τίγχι τῶγχι τὰ κουδούνια,
κι' οἱ νικῶτες Κορδονάτοι
τρέγγον τραγοκουδονάτοι.

Τρόμος και φοβία και συμφορά ! . .
πέρνον σανίδες και πατερά,
και σκουίζουν ούρα και τραλαρό,
και κολοκύθια 'στὸ πατερό.

Σπάζουν καρδέλιαι τοῦ Ζαχαράτου
κι' έκεινος κλαίει τὴ συμφορά του,
σπάζουν και τζάμια τοῦ κύρ Ζαμίχα,
και τῶν ἰππέων κίδουν τὸν βήχα.

Κυλῶνται κάτω καθβαλαρέοι
κι' ἰππέων αἶμα κοχλάζον ρέει,
γλαμπά, τραπέζια, κουδούνια τρώγων,
γίνονται λεία τῶν θεμορφαγῶν.

"Όταν ὤμιλε: Θεοδωρή, βλαστὸς σπαργώσης φύσεως,
τότ' αἱ Δυνάμεις ἄπιστοι κι' Ἄνατολης και Δύσεως
έβῶν τῇ Κορδόνῃ μας : τρις χαίρες, μαρινάτη
και τραγοκουδονάτη,
βασιλίσσα, παντάνασσα, κι' ἔπλον θεσμῶν ἀτήτητον,
πού, μπήκες μὲς 'στὴ μήτη των.

Χειμερινὴν ἀνάστασιν Κορδῶνας θεσπάζομεν,
δεῦτε σανίδας δράζομεν
κι' εὐοὶ πρὸς ταύτην κρᾶζομεν,
μὲ σακρινάτους Κόντηδες ἀνδρείως μαχασάμενοι.

Δεῦτε νᾶ λησημονήσωμεν τοὺς χρόνους τῶν λιμῶν,
κουδούνιας ἀναρτήσωμεν εἰς ἑκατον λαϊκῶν,
κι' ὡς τράγοι συμβοσκήσωμεν 'στοῦ κράτους τοὺς λιμῶνας
και τραγικῶς βελάσωμεν τὸν ὕμνον τῆς Κορδῶνας.

Κι' ὁ Φιλοῦλης ἐρώναξε : τρις χαίρες, Κορδονάτε,
και Κόντη σακρινάτε.

Κι' οἱ δὲ σὰς εἰσθε νικηταί, κι' οἱ δὲ σὰς νικημένοι,
και τώρα μήνυμα καθεῖς ἀπὸ Ψηλά προσαμεναι.
Γιὰ σὰς τοῦ πολιτεύματος τοὺς δὲ Ψηλοὺς λαεδες
πλέκο και χρυσαστέφανα, σέρνω και τενεκίδες.

Τρις χαίρες, σαζάγτρο Παλακτιῶν, χίλιαις φοραῖς σπολλάτη,
πού σὲ σανίδες πάτησες κι' ἀνέβης 'στὸ Παλάτι,
και νκαυγὸς 'στὸ πέλαγος τῆς θεμορρορηταίς
εὐρήμες τὴν σανίδα μας σανίδα σωτηρίας.

Δεῦτε 'στοὺς δρόμους δράζομεν μὲ ζύλα λυσασκάλει,
κι' ὁ Θεοδωράκης έλεγε, κι' ὁ Θεοδωράκης λέει:

Χαίρε, πότνια πατρίς,
κι' ἔβγαλα τοὺς δεκατρεῖς,
ἔβγαλα και τὸν Κολιάτσο,
κι' ἔδωσα 'στὸν Κόντη μπάτσο.

Πλὴν αὐτὸ τί μ' ὤφελετ,
πού ποτίζομαι χολή,
και μοιράζομαι τὸ γέρας μὲ τὸν Κόντη τὸν ἀμακῆ
χάνω τὸν Χριστόπουλό μου, τὸν πιστὸ τὸν Ἀσημάκη.
Μὲ κι' οἱ Βασιλάκηδες μου πᾶν κι' ἔκεινοι, πᾶν και πᾶν,
και γι' αὐτοὺς οἱ σακρινάτοι τραγοκουδονα κτηπᾶν.

'Αχ ! βλαμάκη μ'
'Ασημάκη μ',
ἄχ ! πουλάκη μ'
Βασιλάκη μ'.

Με τὴν νίκη τῆς Ἀθήνας νίκης μούφαλαν κοντάκι . . .
 ἀμὲν ἔκεινος ὁ Καρτάλης; ἀμὲν αὐτὸ τὸ Βολιωτάκι ;
 Ἄχ! Καρτάλη μου Βολιώτη,
 πῶς δὲν εἶχες ἀλόγου μῦτη ;
 κ' ὅταν μούγες φαγοπότι
 ἴσ'τὸ μεγάλο σου τὸ σπῆτι,
 κ' ὅταν μούφερνες τῆς πῆτας, τὸ μοςάχο τὸ κρασί,
 πῶς θὰ κινδυνεύσῃς νάβῃς, δὲν τὸ ἴπρδλεπες καί σὺ ;
 Ἄχ! Ἀντώνη μ',
 ἄχ! Κορδόνι μ',
 κῶτα πῆτα μ',
 τηγανίτα μ'.

Με τὴν νίκη τῆς Ἀθήνας τὴν γὰρ ποὺ τὴν ἐπῆρα! . . .
 κ' ἄλλον δευτέρον Ἀντώνη μού' μαυρίσαν μὲς ἴσ'τὴ Σύρα,
 τὸν πιστὸ Μαυροορδάτο, τῆς Κορδόνικας τὸ καμάρι,
 κ' ἄσπρισαν τὸν Καλαχάχη.

Καὶ τοὺς ἐξῆ Συριακούς μου ἴσ'τευκ πῶς θὰ τοὺς πάρω...
 ἄσπρισαν κ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν Τσιροπιπὸν τὸν Ἰσάρο,
 ποὺ μὲ τοῦτο τόνονά του Κορδονάκος πρέπει νάναί
 νὰ τὸν ἔχουν σύμβολόν των ἔσοι τσίροι μου πεινῶνε.

Ἄχ! Ἀντώνη μ' Συριανέ μ',
 πῶστε φίλε Κορδονέ μ',
 ἄχ! λουκουμάκι μ' Συριανά,
 πῶς μου ἴβγηκατε ζυνά;

Χάνω καὶ τὸν Εὐταξία, τὸν Θανάση δηλαδὴ,
 τῆς ἁγίας Κορδονάρας νεοφώτιστο παιδί.

Ἄχ! τὸ κάλλος σου πῶς ἔδου,
 προσωριλὲς παππαδοπιδί;

Κάποιος τις Παππαλουκάς μ' ἔβαν Μάστορη μακριόλο
 ἔφραχν μαστορικὸ τὸν Θανάση τὸν Ὀζόλο,
 κ' ὁ Θανάσης μου μὲ πίκρα καὶ πολὺ παθητικὰ
 τὸ Βαγγέλιο μὲς διαβάζει καὶ κατὰ Παππαλουκά.

Ἄχ! Θανάση μου μικρὸ μ',
 ἄχ! Ὀπούντιε Λοκρὸ μ',
 μὲς ἴσ'τὴν κάθε στρουγγάκι μ' ἴβηκες,
 μὲ τὸν Μάστορὸ σου ἴβηκες.

Πῆν ἴσ'τὸ βρόντο τόσο φίλοι, ποὺ μ' ἐγόρτασαν χαλβὰ,
 κρῖμα κρῖμα ποὺ μ' ἔλεγγαν Σαββῶν κ' Ἰερωβὰ.
 Πρὸς τί τάχα Σαββῶν μὲ φωνάξ' ἢ συντροφιά;
 κ' εἶμαι Σαββῶν ἐγὼ δίχως χιλιοφραξία;

Πῶς σὲς φαίνεται καὶ τοῦτο; . . . νικητὴς καὶ νικημένος...
 νὰ κερδίω κ' ἔντοςούτω νὰ λογίζωμαι χαμένος.

Κι ὅμως φέγγω, κ' ὅμως λάμπω,
 καὶ λαχτάρισα ξανά
 μὲ νταούλι καὶ ζουρνά
 ἴσ'τὸ γνωστό σοὺ σπῆτι νάμπω,
 σὰν νὰ λέμε ἴσ'τὸ Παλάτι,
 καὶ μὲ γδούπους καὶ σεσημούς
 εἰς τὸ πρῶτο σκαλοπάτι
 ν' ἀποθέσω τοὺς θεσμούς,
 καὶ τὰ κόκκινα σκουφάκια μ',
 συμπολίται μ', ἀδελφάκια μ'.

Τῶδε λέγεις κ' ὁ Σωτήρας, ὁ Τζωρτζάκης τῆς Κερκυράς.

Τῶρ' ἀκούσετε κ' ἐμὲ μὲ ταῦτά σοὺ τεντωμένα . . .
 θρίαμβος μὲς ἴσ'τους Κορפוῦς, ἴσ'τὴν πρωτεύουσα μὴτ' ἔνα.
 Ἔτυχε ἴσ'τῆς ἐλγογαίς μὲς νάβῃ κ' ὁ Βαλδὴ Ρουσσά,
 καὶ φραντζάροι τι θάπε, ποὺ δὲν ἐβγάλα μισό.

Μοῦ μαυρίσαν τὸν Ρετσίνα, σφύριζαν τὰρχοντικό μου,
 μαυρίσαν καὶ τὸ Τζωνάκι, ποὺ θὰ πῶκαμα ἴσ'τὸ δικό μου.
 Ὅμως καὶ τὸν Πεσματζόγλου μού' μαυρίσαν τὸν παγκιέρη,
 ποὺ κ' αὐτὸν θὰ τὸν ἴπρδλεπες μὲς ἴσ'τὸν φίλων τὸ τερτέρι.

Ἄχ! Τζωνάκι μ',
 Ρετσίνα μ',
 Πεσματζόγλου μου καὶ πάγκα μ',
 συναλλάγματα καὶ φράγκα μ'.

Κ' ὁ Φλογιάτης χάθηκε μὲ πάλλα τὰ λοιπά,
 κ' ἔβινε κ' ὁ Ζερνικό καὶ χαλασῶς Κυρίου,
 μαυρίστηκαν κ' ἴσ'τὸν ματὰ μὲ παππα,
 ὁ Παππαεπισκοπὸς μου κ' ὁ Παππασωτηρίου.

Φλογιάτη μ',
 κέντρο, σπῆτι μ',
 Βισκοπὸς μ', Σωτηρίου μ',
 θύματα τοῦ μαρτυρίου μ'.

Τῶρα σοὺ βλέπω συθρυπώεις σὰν τὴν ἀποκνηθίλωσι,
 κρῖμα ἴσ'τὸ λόγο ποὺβγάλα, κρῖμα ἴσ'τὴν δικαθίλωσι.
 Ἐκεῖνος ὁ Δραχνομάρος ἀληθινὰ μ' ἀδίκησε,
 ὁ Στέφανος τὸν Κόρδονο τὸν ἔκανε κ' ἐνίκησε,
 ὅμως τὴν ἐπάθε γκαμά καὶ τοῦτ' ἢ μὴ τζόγια
 καὶ σήμερα τὸ μοῦσι του μαζὸ μὲ μοιρολόγια.

Ἄχ! Μικτὸ μου, μπαλονάκι μ',
 ρεδιγκότα μ', σκαρινάκι μ',
 ρουκετίτσαις, φουροράκια μ',
 κερτοσίτσαις καὶ καθράκι μ'.

Καὶ ἴσ'τὴν Ἀθήνα θάβγαίνα κατὰλευκος βεβίως,
 ἂν δὲν παραπεισμάτωναν ψηλοκαπελαδοῦρας . . .
 μὰ πάει κ' ὁ Σκουλοῦδης μὲς, ὁ Χιότις, ὁ Θεβιάς,
 ποῦχει τὰσῆμα τὰ πολλὰ, τῆς ἀσημοκουμπούρας.

Ἄχ! Σκουλοῦδη μ',
 ἀγγελουδί μ'
 καὶ λουλοῦδι μ';

Χάνω καὶ τὸν Πλατούτσα μου, τὸν φίλο μου τὸν πάνυ,
 ποὺ ἴσ'τὸν πρῶσεγε τὰ γίδια μου μὴ φύγων ἀπ' τὴν στάνη.

Ἄχ! Πλατούτσα μ', ἄχ! Ἀργεῖτη μ',
 καὶ γλυκόλαλε ἴσ'τὸν γίτη μ'.

Ὡς ἕκατὸ τὰ γίδια μου καὶ πρὸ πολλὰ τὰ βγάζω,
 κουνώντας τὸ ποδάρι μου τὴ γόδα μου κυττάζω,
 πέρνω καὶ τὴν ἐλίτσα μου καὶ τὴν βουτῶ ἴσ'τὸ ἀλάτι,
 καὶ μὲ μετρῶ τὰ γίδια μου, μὲ βλέπω ἴσ'τὸ Παλάτι,
 μὰ κ' ἂν δὲν ἐλθῃ μὴνυμα τοῦ Παλατιοῦ ἴσ'τὸ ἠλό
 γκαμά τὴ ζαχαρένια μου ποτὲ μου δὲν χιλῶ.